

Rákay Philip jókor érkezett

2023 március 22. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Az a f? kérdés, hogy a magyar kultúrát sikerül-e eljuttatni emberek millióihoz

Olvasom a baloldali sajtóban, hogy nagy a baj, futószalagon verik el az adófizetők pénzét különféle filmekre, és ahogyan ilyenkor lenni szokott, az ítések járulékos bölcsességeket is megosztanak velünk.

Ezeket a meglátásokat b? három évtizede állandóan elsütögetik. Mondom is sorjában: nem kellene-e másra költeni a pénzt, miért éppen tehetségtelen nímándok készítenek filmeket, és egyébként is, mennyi az annyi? Érzem a csikorgást a mondataikban, ahogyan egymást túllícitálva leírják, hogy a Hadik, a tatárjárásos, a Pet?fir?l szóló és a többi film micsoda ócskaság. Persze a „kritikákkal” egy aprócska baj mégiscsak akad. Éspedig az, hogy túlnyomó többségük már a bemutató el?tt szapulja az új filmeket.

Valamikor, normálisabb id?kben a kritikus szépen elment a színházba, moziba, mindenfelé, hogy személyesen gy?z?djön meg arról, mi a szép és mi a pocsek.

Tulajdonképpen nincs abban semmi csodálnivaló, ha a kulturális újságíró megnézi, amir?l írni szándékozik. Csakhogy a magyarországi baloldal bravúros ütemváltásra is képes: nekik már nem kell megnézniük semmit.

B?ven elegend?, ha hónapokkal a bemutatók el?tt kirázzák az ideológiai koffert, és felfedezik, hogy veszedelmes orbánizmus minden magyar film, amiben ?k nincsenek benne.

Ha pedig konkrétan már mindent elsütögettek túlarazásról és nivótlanságról, akkor következnek az, hogy tessék, itt van még Rákay Philip is. Hajdanán sokadmagammal azért foházkodtam, hogy jöjjenek végre olyan rendez?k, forgatókönyvírók, producerek, akik nézhet? filmeket forgatnak. Annak idején, amikor munkaköri kötelességem miatt bekukkantottam a filmszemlére, valósággal belesüppedtem az álvalóságba.

Hallottam a sötétben felváltva nyerít? néz?cskéket, akik így jelezték, hogy benne vannak az els? ezer fontos emberben, ?k mindent értenek, hiszen korszer?en, ütemesen, bennfentesen nevetgélnek. Láttam ápolatlan csöveseket, akik állítólag értelmiségiek voltak, ott ittak, szívtak a félhomályban, ahelyett, hogy rendszeresítettek volna otthonra egy helyes szappant.

Teljesen kretén „alkotókkal” kellett pár szót váltanom, akiket a rendszer végkimerülésig támogatott. Botrányosan rossz filmekre, sok naiv rácsodálkozóra és iszonyatos mennyiség? sznobra is emlékszem. Nyilvánvaló, hogy miután elmenekültem a filmszemlére?l, inkább régi magyar filmeket nézegettem gyógyulás gyanánt.

A liberális versenyfilmek sok-sok száz millió forintos büdzsájének eszmei hasznát az a néhány ezer néz? jelezte, aki egyáltalán betévedt a moziba. Nagy kár, hogy húsz évig senkinek nem jutott eszébe, hogy feltegye azt a nagyon is indokolt kérdést, miért kell támogatni filmes amat?röket, miközben valódi m?vészek sokasága várja a kiugrás lehetőségét. Persze csak akkor lehetett esélyük, ha lefekszenek ennek a társaságnak, akiknek az apjuk, anyjuk, a fél családfájuk ugyanazokban a körökben mozgott, ahol ?k is. Vagyis nem a tehetséget, hanem a régi kapcsolatrendszer szabták fokmér?nek; illeszkedni kellett, aztán simulni, hallgatni, bólogatni.

Aztán jött Rákay, jöttek néhányan, próbálnak valami rendet vágni ebben az egészben, hogy a néz?t senki ne károsíthassa meg silány termékeivel. Persze azonmód ?k lesznek a Fekete Péterek, rájuk zúdult a lötyös indulat.

Annak a néhány ezer liberális kitarottnak az eszel?s gy?lölete, akik soha semmit nem alkottak, mert tehetségtelenek, de már a bemutató el?tt tudják, hogy minden, ami t?lünk jön, csakis rossz lehet. Soha egyetlen alkalommal sem írták le, mondták el, hogy bocsánat, ti nem a mi szellemi holdudvarunkhoz tartoztok, mégis nagyszer? ez a film, ez a festmény, szuper a regény, remek a dal. Mi elismerjük a tehetséget akkor is, ha kommunista vagy liberális az illet?, mert hát a tehetség egyszer?en tehetség, de értünk, velünk, hozzánk a baloldaltól nincs átjárás.

A jobboldalon mindenki hülye, kivétel talán csak az lehet, szigorúan átmenetileg, akire valamikor kiterjedt a fennhatóságuk, vagy most is hódolni készül. A többiek, a szabad emberek: szerintük kuka. A maguk munkája ellenben állandóan remek, ?k született zsenik, köztük egyetlen hülye, egyetlen tehetségtelen sincs. Ha tehetnék, még ma is élvezettel kaserolnák egymást a Corvin el?csarnokában azzal a mesével, hogy övék itt a tér, és örökké az is marad. Mindeközben lassan fordul a színpad, és a sok jó hír között talán a legjobb, hogy elkészülnek azok a történelmi filmek, amelyeket már húsz-harminc éve el kellett volna készíteni. Hogy miért? Mert csakis a közönség a fontos.

Aki ezt nem érti, aki nem másoknak játszik, ír, dalol, fest, hanem pusztán önmagáért, miközben valami rettenetesen elszállt önszeretet f?ti, nem m?vész, hanem iparos. Talán ügyes, talán nem, de soha nem lehet a legjobbak között.

Nemrégem magam is részt vettem alkotóként az egyik új filmünkben, nyilván a mostani írásom után kiderül majd, hogy azt is csupa tehetségtelen ember szülte. Sebaj, szerintem jó lett, és tudom, hogy sok nézőnek tetszik majd.

Azonban – és ezt az olvasónak tudnia kell – filmet, különösen jó filmet készíteni sok hónapos, megfeszített munkával jár, már az alapokat sem adják ingyen, nemhogy a végeredményt.

Mélységes tisztelem minden filmesnek, aki tudásával a magyar mozgóképet szolgálja, igen, kivétel nélkül köszönet és hála nekik. Azokkal azonban, akik a rendszer tetején gyűjtögettek a pénzt, rövidre zárták a haveri kört, igyekeztek antikultúrát csepegtetni valódi kultúra helyett, nincs miről beszélgetni.

Egyáltalán nem fontosak az agymenéseik, már eddig is rengeteg pénzt és időt elköltöttünk rájuk. Esetleg helyezték magukat piaci alapra, ha annyira jók, úgyis küld dollárokat az amerikai nagybácsi.

Ha a magyar emelked? nemzet, és mi valóban elhisszük, hogy hazánk sorsán mindig egy kicsit igazítani kell, akkor tartozunk egymásnak a tiszta beszéddel. A nemzeti kultúra ügyében különösen.

Kell? eréllyel emlékeztetjük a túlóldalt: a még be nem mutatott, de már támadott filmek alkotóival az égvilágon semmi baj. Jó, hogy szívvel és ésszel mérjük a magyar kultúrát, éppen ideje annyi szerencsétlenkedés után. Sokkal izgalmasabb kérdés, hogy milyenek lesznek az új magyar filmek. Ha jók, nem hallgatjuk el, ha rosszak, azt is megírjuk.

Hiszen ezek „csak” filmek, és ha nem hinnénk abban, hogy kulturális honfoglalás zajlik mindkét részről, azt is mondhatnánk, hogy ennyi kardcsörtetést nem ér az egész vita. Csakhogy a tét egészen más, nem is a filmekről van szó. Hanem arról, hogy a magyar nemzeti kultúra underground termék lesz-e, vagy sikerül felemelni, eljuttatni emberek millióihoz határon innen és túl.

Mélységesen hiszek abban, hogy az utóbbi folyamat már zajlik, annál is inkább, mert átéltem a kilencvenes éveket. Márpedig a mai világban nem is kevés, ha emlékszünk a múltra és látjuk az új irányt. Erre azoknak is szüntelenül emlékezniük kell, akik felelősek a magyar kultúra irányításáért, formálásáért.

Borítókép: Rákay Philip (Forrás: Facebook/Rákay Philip)

Szentesi-Zöldi László - www.magyarnemzet.hu

Ajánló

